

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gld. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdaje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasti

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasti itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnina, reklamacije in oglaste sprejema upravnništvo. Naročnino in oglaste je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravnništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.
(Novejše vesti.)

Haag 19. Kraljica je otvorila zasedanje deželnega zbora s prestolnim govorom, ki naglašajo, da so razmere doma in v naselbinah prav dobre; v marsikaterem pogledu treba odločnega zakonodajstva. Razmerje z ostalimi državami je vedno prijateljsko. Na mirovni konferenciji, ki se je vršila po vabilu carja v Haagu, so se dosegle važne mednarodne pogodbe, katerim se je pridružila tudi Nizozemska. Opravičeno je upanje, da podpišejo vse vlasti te pogodbe.

London 19. Reuterjeva pisarna javlja iz Laurence-Marqueza: Poveljnik Lydenburški, Baberton in drugi boerski častniki so prišli v Komati-boort, da ustanove na desni obali reke Komati taborišče. 250 mož jih je pričakovalo na lieu mesta.

Pariz 19. V ministerskem svetu se je načeloma sklenilo, da se Dreyfusa pomilosti.

Washington 19. Kitajski poslanik je odločno protestiral proti naredbi generala Otisa, katera prepoveduje Kitajcem, da bi se nastanili na Filipinih.

Kap 19. Govornica, da je transvaalska vlada izročila večeraj angleškemu agentu v Pretoriji noto spravljivejše vsebine, noče potihnuti. Nekaterniki mislijo, da je sedanje vedenje Transvaala pripisati uplivu Oranjske republike.

Pariz 19. Senator Scheurer-Kestner je umrl danes. (Pokojnik je prvi izprožil misel, da je Dreyfus nedolžen. Op. ur.)

Pariz 19. Glasom «Figara» se poda vojvoda Orleanski te dni v Alesut na Ogerskem.

Kutna gora 19. Branitelj obsojenega Hilsnerja, dr. Auredniček, je uložil ničnostno pritožbo proti razsodbi porotnega sodišča, s katero je bil njegov branjenec radi umora v Polni obsojen na vešala.

Italijani in akcija za spravo.

V parlamentarno konferenco, kateri je namen sporazumljenje mej strankami v Avstriji, je bil od

predsednika na Dunaju, poleg družih voditelj parlamentarnih klubov, povabljen tudi načelnik italijanskega kluba, gospod baron Malfatti. Na tem seveda ne bi bilo nič posebnega in nikdo ne misli na to, da bi dra. Fuchs, radi tega hvalil ali grajal. K temu bi se k večjemu dala napraviti opazka, da je morda nekako brezobzirno, ako se italijanskemu klubu pošilja posebno povabilo, dočim se poziv zastopstvu jugoslovanskega kluba prepušča izvrševalnemu odboru desnice. Sicer pa spada to na drugo stran in naj si vsakdo misli o tem, kar hoče. Dejstvo pa je, da je Italijanom v Trstu in v Primorju greben zrastel vsled tolike pozornosti. Oni vidijo v tem dokaz, da se italijanskemu klubu pripisuje posebna važnost. Italijanski listi v Avstriji se vedejo sedaj jako zmagoštevno in opozarjajo Nemce, da je prišel sedaj trenotek, ko se oni (Nemci) ne smejo kazati Italijanom nevhvaležne — Italijanom, ki so jim bili zvesti zavezniki v dnevi nevarnosti in boja. Zajedno opozarjajo Malfattija, naj na konferenci energično brani pravice in zahteve italijanske narodnosti v Avstriji.

Ta pisarija ima nedvomno nekaj komičnega na sebi in bi mogla kazati smešne italijanski klub in njega prijatelje. Stvar pa ima tudi vsakako tudi svojo resno stran. Smešno je, ako se Italijani napihujejo sedaj kakor žabe; smešno je, ako se predstavljajo kakor žrtev in govoré o zahtevah in pravicah, ko ga vendar skoro ni več privilegija, ki bi ga že ne posedovali. Resno pa je to, ako pomislimo, kako ves tek avstrijske politike kaže, da je to vedenje Italijanov opravičeno. Včeraj so Italijani poslavljali Garibaldija kakor svojega rešitelja, danes zahtevajo novih privilegijev in iščejo pomoči na avstrijski vladi v ta namen, da bi še nadalje mogli tlačiti Hrvate in Slovence. V t m bi sicer mogli videti protislovje, ali to je postranska stvar. Dejstvo pa je, da Italijani že dolgo in sistematično tirajo to politiko in da dosežajo ž njo velikih uspehov; dejstvo je nadalje, da jih avstrijska vlada vspehuje v tem in njo treba označiti kakor glavno sokrivko. Italijani v Benečiji in Lombardiji so tirali isto irredentovsko politiko, katero so si sedaj tudi neodrešeni bratje v Trstu in Primorju vzeli za ravnilo. Ali oni v Benečiji so

znali tudi trpeti za svojo politiko, in ne le, da niso ničesar zahtevali od avstrijske vlade, so marveč odločno odklanjali nje dobrohotnost in nje predloge. Italijani v Trstu in v Primorju so pa pogodili način, da so avstrijsko vlado potegnili v vrtnice svoje irredentovske politike. Državni organi delajo za to politiko, kakor da je to njih naloga. Oni in isti, ki so nedavno proslavljali Garibaldija, so dobri prijatelji na namestništvu. To so iste osebe, ki igrajo važno ulogo in so, direktno ali indirektno, stebri avstrijske politike v Primorju. Oni, ki je manje obveščen o stvareh, se mora — čitaje laške liste — vprašati, kaj hočejo še prav za prav Italijani v Trstu in v Primorju? Mi pa, ki popolnoma poznamo ves razvoj tamošnjih stvari, ne bi se čudili nimalo, ako bi zastopniki della regione Giulia stavili do avstrijske vlade zahtevo, naj Primorsko dobrovoljno odstopi Italiji, ali da naj iz teh pokrajin zasnuje republiko — z Garibaldijem kakor predsednikom. To bi bila le posledica italijanske politike.

Najvno je, ako se vlada opravičuje s tem, da je postopanje oblasti na Primorskem samovlastno in da osrednja vlada ni dobro obveščena o stanju stvari. Saj smo prepričani tudi mi, da osrednja vlada ni dobro obveščena; toda ne moremo verjeti, da bi kakov namestnik mogel tirati svojo posebno politiko tako daleč, da bi interesi države direktno mogli biti oškodovani. Konečno je namestnik le politiški uradnik in nič drugega. Vlada pa je že opetovano dobila pojasnil o pravem stanju stvari in ona ima tudi sredstev, da more kontrolirati, katere informacije so prave. Da si more napraviti pravo sliko, jej ne treba drugega, nego da čita italijanske liste. Na Dunaju naj bi se enkrat potrudili in naj bi prečitali pozdrave v laških listih, s katerimi je bil vsprejet Garibaldi. Ako bo imela vlada tudi še potem toliko srea, da bo nadaljevala svojo politiko — pa naj stori tako! Ali jednega ne sme pozabiti tudi avstrijska vlada. Danes jej še kličejo Hrvate in Slovence Avstrije: Naši interesi nasproti irredentizmu so skupni in zahtevati torej modrost in pravičnost, da bodi tudi naša akcija skupna! Vlada pa je Hrvate in Slovence izdala irredenti

P O D L I S T E K

Stari zvonar.

Ruski spisal V. Korolenko.

Mračilo se je.

Nad temnimi črtami gostega gozda je stala polna luna; stala je, a ni svetila — mala vasica, ki se je razprostirala na bregovih oddaljene rečice v gošči, se je potopila v ono čudovito temo, ki pokriva pomladanske noči, ko stoji tako zamišljeno luna na horizontu, ko zgoščuje vstajajoča megla dolge sence gozdov in pokriva ravan z srebrnasto polutemo — vse je tiho, zamišljeno in tožno.

Vasica je spavala pokojno.

Temni obrisi ubožnih koč so se le slabo odbijali; nekje je brlela lučica; redko kedaj so zahreščala vrata ali je zalajal pes.

Cerkev je stala na griču, v sredini vasi. Stari, visoki, temni zvonik je kipel visoko tja v temnomodro nebo.

Stopnice stolb so hreščale — stari

zvonar Mihejič je stopal v zvonik, in kmalu je visela njegova mala svetilka v prostoru, kakor lesketajoča se zvezda —

* * *

Težko je prispel starec navzgor. Noge mu niso hotele služiti, in oči so videle le še slabo — Čas je, da se poda k počitku, pa Bog mu še vedno ne pošlje smrti. Pokopal je že sinove, šel za pogrebom starim in mladim, a on živi še vedno. Težko je — Mnogokrat je že slavil pomladni praznik, mnogokrat; sam ne ve kolikokrat je pričakoval tu, v stolpu, slovesne ure.

Starec je stopil na zvonikov pomol in se naslonil na oklep. Zdolaj, krog cerkve so se razprostirali grobovi vaškega pokopališča; stari križi so stezali roke čez nje, kakor da bi jih hoteli braniti. Tu in tam se je nagibala vrba — Od tam doli je puhtel dišeč duh mladega popja do Mihejiča in tožni mir večnega spanja. —

Kaj se zgodi z njim čez leto dni? Bo-li stal zopet tu pod zvonom, da bi budil z glasnim donom

v polusnu ležečo noč, bo li ležal tam zdolaj v temnem kotu pokopališča? Bog ve — on je pripravljen; pa to pot ga Bog pušča praznovati praznik. «Bogu bodi hvala!» — stare ustnice so šepetale navadno molitev, in Mihejič je zrl v višavo, k zvezdnemu nebu, lesketajočemu se v milijonih luči. —

* * *

«Mihejič! hej, Mihejič!» je zazvenel od spodaj istotako tresoč, star glas. Stari dijakon je zrl na zvonik, držal roko nad blesketajočimi, solzečimi se očmi, a ukljub temu ni zapazil Mihejiča. «Kaj hočeš? Tu sem», je odgovoril zvonar, nagnivši se iz zvonika. «Me li ne vidiš?»

«Ne — — — ni še čas? Kaj misliš?» Oba sta zrla na zvezde. Tisoč božjih luči se je lesketalo v višavah nad njima. Goreči «voz» je stal že visoko — Mihejič je premišljal.

«Ne še, še zgodaj je. Ja z vem čas.

* * *

(Pride še.)

na milost in nemilost in jih je s tem prisilila, da so svojo stvar ločili od stvari vlade. Ni dvoma, da pride dan, ko bo tudi avstrijska vlada pozivala to skupnost. Kaj pa naj se zgodi, če bo prepozno za to, če Hrvatje in Slovenci ne bodo imeli nikakega zaupanja več do te skupnosti? Kaj naj se zgodi, ako bodo oni dajali vladi isti odgovor, kakoršnjega vlada sedaj daje njim? O tem naj bi vendar le malce razmišljali na Dunaju!!

Dinko Politeo

v «Agramer Tagblattu».

DOPISI.

Nabrežina. dne 14. sept. 1899. (Izv. dop. Dne 3. sept. t. l. je imel mladi tamburaški zbor »Narod« v Nabrežini koncert s plesom, katerega se je udeležilo še precej prijateljev slovenske glasbe. Bilo je več pričakovati, pa kaj se boče, ko so vsako nedeljo veselice na več krajih ter vsake se ne morejo vsi udeležiti. Večina udeležencev je bila iz Nabrežine, a bilo je gostov tudi iz Trsta in Gorice, kar nas je jako razveselilo. Koncert se je vršil na postaji na vrtu g. Fr. Nemea. Sviralo je 16 tamburašev. Prostorni in za veselice kakor nalašč pripravljeni vrt je bil ves odičen z narodnimi in cesarskimi zastavami in poln lampijonov v narodnih barvah. Žal, da se radi burje niso mogli prižgati.

Res mnogo se je prizadevalo društvo za prireditve koncerta; no, dobro je, da ne brez uspeha. Vse točke so se izvajale precejno; posebno nam je ugajala koračnica »Naprej zastave slave« ter veliki valček »Na valovih jadranskega mora«, katerega so udarali izvrstno. Burja je nekaj nagajala, a vsejedno je bilo dobro slišati tamburaše, katerim se je videla krepka volja, da častno rešijo svojo nalogo. Slišal sem že več tamburaških društev, a tako dobro, ne vem, da bi bil kedaj slišal. In menim, da sem dobro slišal, saj imam nekaj ušesa za glasbo.

Z eno besedo: tamburaši so želi obilo pohvale, posebno zaslugo na tem pa ima trudoljubivi učitelj g. Hinko Höller, kateri je žrtvoval marsikatero uro, da je tako izvrstno izvežbal mlade tamburaše.

Koncert se je dovršil ob 7. uri, potem je sledil ples.

Vzlie mnogim nasprotnostim, katere ima društvo—kakoršnjih pa ne bi smelo biti v taki narodni vasi — je vendar dobilo dovoljenje od c. kr. okr. glavarstva za prireditev društvenega plesa za društvenike in vabljene goste in brez ustopenine, česar slavno županstvo ni hotelo dovoliti. Ne vem zakaj?

Plesalec ter plesalk je bilo mnogo, ki so se ob zvokih—tamburic mirno zabavali brez vsakega hrupa. Bila je res narodna zabava, ki se je zaključila po polnoči.

Res čuditi se moramo tamburašem, da so bili tako neutrudljivi. V upanju, da društvo skoro zopet priredi kaj takega, kličem slavnemu tamburaškemu zboru »Narod« krepki „Na zdar!“

Mal kritik.

Politični pregled.

TRST 20. septembra 1899.

K položaju. Tudi današnja poročila zatrjujejo, da so dnevi ministerstva Thunovega šteti, da nikdo ne dvomi več na njega bližnjem odstopu. S Thunom pa da gotovo odstopijo vsi členi tega ministerstva, kajti, naj že kdor hoče nastopi nasledstvo grofa Thuna, se ne bo hotel že začetkom pred Nemei kompromitovati s tem, da bi se predstavil v družbi s kakim ministrom, ki je zlorabljal § 14. Če bi bila n. pr. Dipauli ali Kaizl člena prihodnjega ministerstva, da bi bilo to v povod Nemeem za nove predloge za obtožbo ministrov.

Ne treba praviti, da ta poročila prihajajo iz nemškega tabora, saj se v njih zvesto zreali tista neverojetna domišljavost, kakor da poleg Nemeev nima nikdo besede v državi. Le to bi se smelo zgoditi, kar hočejo Nemei, a to Bog vari, česar oni nočejo! Tako delajo tudi z resolucijo mladotičskih poslancev. Da so Nemei postavili svojlinški program, ki je prava pljuska v obraz vsemu nemškemu prebivalstvu, da so postavili program,

ki le Čehom dovoljuje kako drobtinico, a nas Jugoslovane — objestno preziraje osnovne zakone — jednostavno proglašajo političko in narodno brezpravnimi, in da so hkratu ta program proglasili kakor celoto, od katere ni smeti odstopiti ni za las, da so se torej Nemei postavili na stališče absolutne nepopustljivosti: to je bilo lepo in dobro — ko pa so tudi Čehi v kratkih potezah povdarjali glavne točke svojega programa — povdarjaje pa zajedno, da so pripravljeni za spravo na podlagi jednakega prava —, so pa Nemei zagnali silen hrup radi »nečvenih pretenzij« in so bili hitro pri rokah z zaključkom, da s takimi ljudmi, kakoršnji so Čehi, ni možno niti pogajati se. Oni kriče, njim je vse dovoljeno, če se pa kdo drugi gane — pa je neznosen in nestrpen človek.

Torej ob vsakem koraku bi morali vprašati le Nemece, kako jim je prav; in ne le vlada, ampak tudi večina. Ta oblastnost kaže, da se Nemei sedaj jako čutijo. Toda ne po lastni zaslugi, ampak po grehih dosedanjih vlad in — večine parlamenta. Toliko časa so odjenjavali in se umikali, da bi kazali svojo spravoljubivost, da jim je sovražstvo zlobnega sosedu zraslo čez glavo. To povdarja sedaj tudi neki odličnjak z desnice (pravijo, da je to bivši minister, Poljak Bilinski) v »Pester Lloyd«, ko dokazuje (žal, da malce prepozno), da le dosedanja večina more rešiti krizo, in prihaja do jedino prave in nepobitne misli, da le iz te večine mora pri prihodnja vlada. Človeku kar milo prihaja, ako misli, kje bi že bili, ako bi se bilo to načelo večine konsekventno izvajalo od prvega začetka, a da so bili ravno rojaki gospoda Bilinskega navadno oni, ki so ovirajoče posezali vmes, kadarkoli je došel trenotek, da bi se bile izvajale odločilne konsekvence.

Sicer pa — kakor omenjeno že zadnjič — bi sodili mi, da se Nemei bolj kažejo zmagosvestne, nego so v to opravičeni po stanju stvari in da njih »dan« sam ni tako blizu, kakor bi hoteli vzbuhati menenje. V tem menenju nas potrjuje tudi »Information«, ki meni, da nimajo prav na levi, ki že kriče o zmagi, in istotako da nimajo prav na desni, ki se delajo, kakor da bi se bali Boga vekega preobrata. Glavna stvar da je, da desnica ostane skupaj! Dokler bo desnica skupaj, se v Avstriji ne bo nikdar več vladalo proti njej.

Sicer pa je značilno že to, da proroki na levi še danes ne govoré o nasledniku grofa Thuna, ampak se zadovoljujejo z zahtevo, da v novem ministerstvu ne sme biti noben dosedanjih ministrov... Gospoda računajo torej menda sami le na spremembo oseb, ne pa na spremembo sistema v zmislu binkoštnega programa.

Slednjič moramo povdariti, da so to le hipne slike položaja in da so prirejene le po stanju v tem hipu. Kaj da prinese jutrušnji dan, tega ne more prorokovati nikdo. Saj živimo v državi neverjetnosti, kjer se z neverjetno naglico najneverjetnejše stvari spreminjajo — v resnico.

Vedno lepše. Ne dolgo temu smo ravno mi prvi pisali o ital. častnikih generalnega štaba, ki so se vozili po slovenski zemlji. Da nismo zagnali o tej priliki večega hrupa, temu je vzrok, ker se nam je od neke strani pravilo, da so se ti častniki morda peljali kam na naše velike vojaške vaje in ker — bodimo odkritosrčni — nismo mogli biti popolnoma uverjeni, o temkar se nam je poročalo od sicer zanesljive strani — nismo mogli verjeti, da smo tako daleč.

Sedaj pa priznava rimska »Tribuna« očitno, da je general Del Verme se svojimi oficirji vohunil po Trstu in okolici in po Krasu, da je obiskal tudi Ljubljano in Bled ter da se je čez Pontebno vračal v Italijo.

»Soča« piše, da so ti vohuni bili tudi v Vipavski dolini, kjer so fotografirali več krajev ter narejali skice. Bili so najbrže tudi v Soški dolini, vsaj na Kobaridskem so radi vohunov pomnožili orožnike.

Iz vsega se torej vidi, da se ljuba zaveznica pripravlja na odločilen korak, da zavzame toliko reklamirano »Regione Giulia«!

Kaj pravi k temu Avstrija? Kaj pravijo naši odločilni krogi?

Naj pravijo, kar hočejo, toliko smemo zagotoviti našim ljubim sosedom, da delajo račun brez krčmarja, ki je v tem slučaju združeni slovenski in hrvaški narod in pa še — kateri drugi in nekoliko

močnejši činitelj, nego je v svojem gladu požrešna Italija!

Proti §. 14. Dne 18. t. m. so imeli socialni demokratje v Graden sloč, na katerem so protestovali proti vladanju s pomočjo § 14. Po zborovanju so demonstrirali pred deželno in mestno hišo. Na zadnje pa so napali neki tramvajski voz, ki ima slučajno št. 14. ter so mu razbili vse šipe. — S tem naskokom so pač dokazali jedino to, kako mal korak je od resnega do — smešnega!

XX. settembre. Danes je dan slave! Pred 29. leti so tega dne zavzeli Italijani Rim. Ne gledè na to, da rop ostane vendar le rop, naj se je potem izvršil še iz tako idealnih vzrokov, vprašamo, kaj briga Italijane, ki živijo na avstrijskih tleh, slavni XX. settembre? Koliko slavnostnih spominskih dni iz avstrijske zgodovine mine tiho, ne da bi nas italijanski listi opozarjali na nje! Pa naj bi se že — ko se že avstrijski krogi kažejo tako angeljsko indiferentne za take dogodke — navduševali za zmago nad Rimom, samo da jim to ne bi bilo pretveza za neko drugo navdušenje. Naj bi že kričali »evviva XX. settembre«, samo da pustite ljubo Italijo pri miru in da o tej priliki ne izražajo svoje narodne nestrpnosti nasprotni nam, ki nimamo prav nobenega vzroka, da bi se z njimi veselili »velikega dne«. Na avstrijskih tleh so torej slavospevi, kakor jih prinašajo tuk. italijanski listi o tej priliki, popolnoma neopravičeni.

In kdor pozna razmere v sosednjem kraljestvu, ta ve, da tudi tam navdušenje o spominu na 20. dan sept. ni povsem pristno. Govoriti treba le s sedaj svobodnimi Italijani, ako hočemo čuti, kako jim primanjkuje najnujnejših sredstev — vsakdanjega življenja. Kaj jim pomaga takozvana »svoboda« združene Italije, svoboda, ki je pa bolj na papirju nego v resničnosti, ako o tem umirajo od gladi? Mislimo, da je naposled vendar le boljše, dobro živeti pod avstrijskim »jarmom«, nego pa trpeti pomanjkanje v »svobodni« Italiji.

Afera Dreyfus se vendar enkrat bliža svoji rešitvi. Ministerski svet v Parizu se je odločil za pomiloščenje Dreyfusa. Naš »Piccolo«, ki je bil tako angažiran v aferi »mučenika« na »Hudičevem otoku«, da je radi poročil iz Pariza zanemarljivo celo svojo ljubljeno — eronique scandaleuse — se trudi danes v dolgem članku, da v živih bojah slika čednosti svojega junaka in ničvrednost francoskih generalov, ter povdarja, da to pomiloščenje ni nikaka milost, ampak nekaj, v kar je bila francoska vlada primorana od javnega mnenja, ker bi se sicer dvignil vihar nevolje v vsej Evropi. Ali iz vsega valovja »Piccolovih« besed se vendar čuje oddihljaj: hvala Bogu, da so ga pomilostili.

Dreyfus je pomiloščen in uživa v tem trenotku morda že svobodni vzduh. Iskrena želja vsacega resničnega prijatelja Francozke pa je, da se on in njegova afeta enkrat zgubita v brezno pozabljenja.

Domače vesti.

Odbor pol. društva »Edlnost« bo imel svojo sejo v petek zvečer ob 7½ uri.

Odprt grob. Sinoči je umrla gospodičina Ana Pretner, sestra našega rodoljubnega trgovca in blagajnika »Tržaškega Sokola«, gospoda Rudolfa Pretnerja. Pokojnica je bila v etetu svoje dobe; bilo jej je še le 18 let. Spoštovani rodbini izrekamo svoje odkrito sožalje.

Dragoceno priznanje. V vihrji boja je listu »Popolo Istriano«, izhajajočemu v Pulju, ušlo iz peresa prav dragoceno priznanje, ki z jedno potezo označa vse mahinacije Italijanov v borbi radi gimnazija v Pazinu. Z ozirom na ta članek v sicer strupenem puljskem listu smo v nenavadnem položaju, da ga moremo najodkritosrčneje priporočiti vsem italijanskim listom v pazno čitanje in pouk.

V tem članku opozarja puljski list vse občine, zastopstva in privatne osebe, ki dele ali imajo na razpolago stipendije ali podpore za dijake v obče, naj vendar za božjo voljo ne trošijo denarja za dijake druge narodnosti — čitaj: Slovane!!

Svoj, vsej dosednji praksi laške gospode nasprotujoči nasvet opravičuje puljski list s tem, da se ti slovanski mladeniči prej ali slej zopet povrnejo k svojim, spoznavši, da niso Italijani. Zato naj se denar, nabran v podporo dijaku, deli le sinovom siromašnih laških rodbin!!

Mi beležimo to pridovanje v večen spomin. Tu stoji torej črno na belem, v laškem listu, da so Lah! usiljevali štipendije — slovanskim sinovom. Kdo bi mogel sedaj, po tem pripoznanju, še trditi, da je z laškim gimnazijem v Pazinu ustrezno kakšni resnični kulturni potrebi laškega ljudstva?! To pripoznanje laškega lista nam potrja marveč, da je italijanskemu gimnaziju jedini namen, da ustreza zlim instinktom političkih gonjačev!

To pa je že prehud poper! Poročajo nam: Dne 19. t. m. okolo 10. ure zjutraj je prišel v neki c. k. urad v Trstu mož, ki je v službi pri »Triester Zeitung«, da bi vsprejel od uradnika-naročnika naročnino za imenovani list. Mož je imel v luknji zgornje suknje kokardo z sliko Josipa Garibaldija.

Neki uradnik, ki je videl to, je vprašal dotičnika: »Ste-li vi Garibaldinec?« — na kar mu uslužbenec ni dal nikakega odgovora. »Vprašam vas, če ste Garibaldinec!« — je zarohnel nad njim uradnik, in na to je uslužbenec utaknil kokardo z Garibaldijem vred v žep.

Tako nam poročajo iz povsem zanesljivega vira. Kakor znano, vzdržuje tukajšnja vlada »Triester Zeitung«.

»Piccolovi« reporterji tudi nosijo take kokarde, a skrite, na telovniku, pod gorenjo suknjo. Tako skrito jih nosijo večinoma vsi neodrešenci. In kar skrivajo »Piccolovi« reporterji, nosi javno uslužbenec pri listu, katerega vzdržuje c. k. vlada v Trstu! Ne! to pa je že prehud poper! — ali vendar: **najjasnejša slika naših tržaških razmer.** — Pa naj še sedaj še kedo čudi, če se vozijo skupno po okolici taka gospoda, kakor se je to zgodilo nedavno temu!!

Slavnost desetletnice in blagoslovljenja zastave društva »Zarja« v Rojnu. (Dalje.) — Svoje poročilo v zadnjem listu moramo še popolniti s tem, da je gospa kumica došla na slavnost v divni in dragoceni narodni noši, na čemer se je neizmerno veselilo naše okoličansko ljudstvo.

Po sv. maši se je zbralo na tisoče ljudi pred cerkvijo, kjer je bilo vse lepo prirejeno za sv. obrede. Vzvišeni čin blagoslovljenja je izvršil veleč. g. župnik Jurizza ob asistenciji dveh duhovnikov. Po tem se je začelo zabijanje žebčev v drog zastave. Prvi je zabil g. župnik. Njemu je sledil gospod Makso Cotič, kakor predsednik slavnostnega odbora, z nastopnim rekomo:

Blagoslov božji naj plava nad tabo, o zastava, in one, ki boš zbirala okolo sebe, naj navdaja duh zvestobe, poštenja, značajnosti in bratske ljubezni!

Na to je zabila gospa kumica z voščilom: Srečo ti voščim, zastava, voditeljica bodi Rojnu!

Zatem so sledili zastopniki društev:

»Adrija« — Boleslav Sulčič: Pokaži nasprotnikom, da tu še živi slovenski rod in da boš vedno stala liki skala v obrambo našega milega slovenskega rodu!

»Hajdrih« — Alojzij Nabergoj: Vihraj zastava krasna, v čast in slavo naroda!

»Slava« — Ivan Pregare: Slovenska zastava, vodnica ostani tržaški okolici!

»Slov. pevsko društvo« — Josip pl. Masnec: Još nije sunce zašlo, da ni izašlo!

»Kolo« — I. Dolenc: Ti zastava bodi zvezdovoditeljica rojanskim Slovincem!

»Danica« — Jakob Štoka:

Če sokol dvigne drzna krila,

Vrabičev roj pobegne plah:

Enaka bodi tvoja sila,

Domovju v brambo, vragu strah!

»Lipa« iz Bazovice in »Slovan« iz Padrič — Hrabroslav Ražem: Vihraj vedno v ponos našega naroda in v sramoto izdajalec!

»Skala« — Ivan Tence: Gori od kraškega skalovja ti prinašam najprisrčnejše pozdrave! S tabo smo dobili novo vez, spajajočo Slovence ob Adriji.

»Del. podp. društvo« — prof. Mandić: Pjesmom za slobodu i jedinstvo svega našega naroda.

»Tržaško podporno in bralno društvo« — Miloš Kumušič: »Zarja« rojanska, ostani vedno slovanska!

»Trž. Sokol« — Josip Štoka: »Zarja«! Tvoji žarki naj razsvetlijo vse še temne kote rojanske! Na zdar!

Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu — gospa Ponikvarjeva: Zastava,

vzbujaj in drami ono ženstvo, ki se še ne zaveda svoje dolžnosti do naroda!

Bralno in konsumno društvo v sv. Ivanu — Ivan Marija Vatovec: Bog te živi slovenska zastava!

Rojansko konsumno društvo — Ivan Marija Bole: Naše društvo se raduje danes častnega dne posestrime »Zarje«.

Na to sti kumica v svojem in gospodičina Ivanka Gržina v imenu pevk »Zarje« s primernima rekoma pripeli krasne trakove na novo zastavo.

Zastava se je dvignila, pozdravljena od živoklicev iz tisočev grl. Odhajaje v cerkev je župnik vzkliknil na glas: Hvaljen bodi Jezus Kristus! in iz vseh ust se je glasilo v odgovor: Amen na večne čase!

Bil je to ganljiv trenutek, ki se je kmalu spremenil v impozantno sliko, ko so se slavitelji in slaviteljice razvrstili v velikanski sprevod, ki se jel pomikati po Rojnu s kumico in predsednikom na čelu, z vihrajočimi zastavami in ob veselih zvokih glasbe!! Kaj takega še ni videl Rojan nikdar! Stari možje so nam zatrjali, da se niso mogli vzdržati solz samega ganotja. In kako impozanten je bil pogled od daleč na vzvišene prostore pred cerkvijo, kjer je bilo nagromadeno onih gledalcev, ki se niso udeležili sprevoda. A kose je sprevod zopet približal cerkvi in je odhajal na vrt gostilne »pri zlati kroni«, nahajajoči se nasproti cerkvi, je zavrnila množica, da je mogočno odmevalo daleč na okolo.

(Zaključek smo morali odložiti za prihodnjič.)

»Zarja« v Rojnu naznanja slavnemu slovenskemu občinstvu, da se bo slavnost, v kolikor je bila minolo nedeljo preprečena po nemilem vremenu, nadaljevala **prihodnjo nedeljo** po istem vsporedu.

Društvo avstro-ogerskih spediterjev je obiskalo včeraj naše mesto ter si ogledalo javna skladišča, pristanišče, nova obrtna podjetja pri sv. Andreju in v Žavljah. S parnikom »Almisa«, katerega jim je Lloyd stavil na razpolago, so priredili tudi izlet v Izolo in Miramar. Zvečer ob 7. uri je bil v slovo banket v hotelu »de la Ville«, kjer se je govorilo o važnosti spediterjev v trgovini, posebno v zunanji.

O tej važnosti je prepričan vsakdo, samo naši mogotei v mestni palači menda ne. Kajti le ti so smatrali pod svojo častjo, da bi poslali katerega svojih odličnih gostov v pozdrav. Razume se, zakaj tega niso storili. Med spediterji je bilo Slovanov, Nemcev in zastopnikov drugih narodnosti, s katerimi bi se ne moglo občeovati v sladki Dantejevi govorici. Druge jezike, zlasti tudi nemški, pa razumejo gospoda na magistratu le takrat, kadar potrebujejo — državne podpore.

V tem zmislu piše tudi današnji »Lavoro«, ki se zgraža nad narodno nestrpnostjo naših mogoteev. Mi bi se popolnoma strinjali z izvajanjem tega lista. A o tej priliki ne moremo pozabiti, da je isti »Lavoro« debel prijatelj Menottija Garibaldija, tega boga vsem predstaviteljem narodne nestrpnosti — kat' eksochen! In zopet moramo klicati: doslednost, kje si?

Okrajna bolniška blagajna. Minolega tedna se je prijavilo 390 slučajev bolezni, 442 oseb se je proglasilo zdravimi in v zdravljenju jih je ostalo 794, med njimi 114 ponesrečencev na delu. Prestopkov proti zdravniškim naredbam se je naznailo 165. Podpor je blagajna izplačala ta teden 10359,28 kron.

Dražbe premičnin. V četrtek, dne 21. septembra ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. c. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: v ulici Coroneo št. 13, organet; v ulici Cordaiuoli št. 4, hišna oprava; v ulici Istituto št. 9, hišna oprava; v ulici Geppa št. 18, hišna oprava; v Rojnu (Škorklja) št. 254 hišna oprava; v ulici Barriera vecchia št. 16, štacunska oprema; v ulici Torrente št. 6, ob 12. uri, hišna oprava; v ulici S. Maurizio št. 14, hišna oprava in glasovir; v ulici Sanità št. 16, hišna oprava.

Različne vesti.

Nesrečen vladar. Knez Henrik XXII. starejšega rodu Reuss je nesrečen vladar. Edini sin

njegov in prestolonaslednik je bil že pred nekoliko časa postal gluh vsled neke operacije na očeh. Sedaj pa poročajo iz Berolina, da je 21-letni princ izgubil tudi govorico.

Grof Vladimir Dzieduszycki. člen gospodske zbornice in bivši deželni maršal, je umrl v ponedeljek v dobi 72 let na svoji grajščini v Poturzyoi. Pokojnik je bil zelo bogat in velik dobrotnik poljskega naroda.

Suspendiran notar. Notar Maks Freisinger v Frohnleutenu na Štajerskem je suspendiran, pisarno so zapečatili uradoma. Vzrok tej naredbi še ni znan.

Narodno gospodarstvo.

Naša zunanja trgovina. Glasom izkaza o zunanji trgovini avstro-ogerskega carinskega ozemlja se je v avgustu t. l. uvozilo blaga za 61 1/2 milijonov goldinarjev, t. j. za 1 1/2 milijona manj nego istega meseca lanskega leta. Ivoza je bilo v isti dobi za 77 7/10 milijona goldinarjev, t. j. za 13 milijonov več nego lani. Skupni izvoz presega uvoz za 16 2/10 milijonov goldinarjev proti 1 7/10 milijonov gld. v avgustu m. l. Bilanca naše trgovine kaže za minolih 8 mesecev t. l. aktivum v znesku 60 1/10 milijonov gld., dočim smo bili lani v isti dobi pasivni z 60 1/10 milijoni gld.

Nekaj o slovenskih kritikih.

Pred dvema letoma me je sedmošolec mariborske gimnazije, I. Š., naprosil, naj mu posodim nekoliko Miklošičevih del, ker ga zanima slavistika, kateri se hoče posvetiti po dovršenih gimnazijskih studijah; prosil me je tudi za svet o teh studijah. Poslal sem mu knjige in mu svetoval, kakor sem vedel in znal. V sedaj pokojnem dijaškem listu sem potem našel oceno svoje »Zgodovine slovenskega slovstva«. Ocenjevalec g. I. Š. je prišel do zaključka, da moja knjiga nosi po krivici ime »Zgodovina slovenskega slovstva«. Ker imam uže od poprej izkušnje o plemenitosti (!) mladih ljudi, katerim se stori kaka dobrota, sem sumil, da je moj sodnik dotični dijak. Razgovor z nekim bogoslovcem mariborskega semenišča v upravnolih počitnicah me je uveril, da je bila moja sumnja opravičena. Dotični dijak niti ni napravil lani zrelostnega izpita po dovršeni gimnaziji in je vstopil v mariborsko bogoslovje brez dotičnega izpita; bal se je baje izpita iz grščine. Duhoviti in veleizkušeni prijatelj mladine in urednik »Slovenskega Sveta« je opetoma opomnil nasproti »Novi Nadi«, naj opusti kritiko, ker ta posel presega zmožnosti njenih sotrudnikov. Jaz sem si dobro ogledal osnovo temelj polagajočih nemških slovstvenih zgodovin Gervinusa, Kobersteina, Goedekeja in H. Kurtza, izmed katerih je vsak po 3—5 zvezkov potreboval za obdelovanje svoje tvarine in sem uravnal svoje delo po njih in po slovenskih razmerah; gotovo sem prepričan, da nobeden nemški gimnazijski dijak brez zrelostnega izpita nobenega izmed omenjenih pisateljev ni tiral pred svoj sodni stol. Da jaz spravim to stvar v javnost, se ne zgodi iz maščevanja, nego iz pedagoških ozir; naj bi se vendar enkrat slovenski mladeniči iznebili te škodljive domisljivosti, da so vsi poklicani sodniki del, ki jih izvršuje slovenski mož.

Iz raznih mest, kjer žive slovenski juristi, se slišijo tožbe, da se državni zakonik zdaj slabo prevaja in vendar ima sedanji prelagatelj dovolj časa, da si glavo lomi z vprašanjem, sem li jaz zmožen pisati slovstveno zgodovino slovensko ali ne, in o razmotrivanji tega vprašanja je prišel do zanikajočega zaključka. Ali bi ne bilo primerniši, da bi dotični gospod svojo pozornost obrnil na posel, za kateri je plačan od države, nego da me leto za letom vlačí pred svoj tribunal?!

Trst, dne 16. septembra 1899.

Dr. K. Glaser.

O Levčevem „pravopisu“.

(Dalje.)

Točka 402. — Nekoliko glagolov na evati ima le minoli čas in izražajo dejanje, ki se je v davni dobi opetovano vršilo, n. pr.: Po teh travnikah, po onih dolčih bi mi koševali; po teh

in onih bradah bi mi ovčad paševali, ali seda seda je vse vse tujih gospodarjev! — Ta «bi» ni pogojni bi, nego je nekakov ostanek aorista, ki je nam, žal, uže davno docela utihnil, ali mej narodom v tolimskih hribah včasih še nahajamo kako mrvico aorista.

Takih glagolov je le malo: bruševati, hodevati, molzevati, nosevati, ruševati, slonevati, koševati, paševati... in še nekaj drugih, ki mi pa v hipu niso na umu.

Točka 405. — Glagola dobiti, iznebiti se sta res sestavljena z glagolom biti (essere), hkrati pa je ta poslednji zgubil svojo pomožno lastnost, tako da sta onadva povsem samosvoja dovršnika in ju spregamo po IV. vrsti; tore sta napačni obliki dobom... iznehom se..., ker se v njih skriva pomožni glagol biti, katerega dovršniki v sedanjem spreganju (pomenom bodočnosti) nemajo in ne trebajo, — pravilno je le: dobim... iznehim se... — in to pravilo je gospod profesor sam potrdil, če tudi v drugem glagolu (točka 406).

Glagol prebiti je sicer tudi sestavljen z glagolom biti, ali ne biti — essere, nego biti, bijem — battere, nesme pa nam rabiti nikdar v pomenu, kakor si ga g. profesor tu misli — namreč prebiti težavno, trpko življensko stanje (sopportare, patire, tollerare), ker je to švabenje — sich dureschlagen, — drehgiffretten, za tako poumje imamo izraze: trpeti, pretrpeti, prestati, prestajati; tudi nam nesme rabiti v pomenu dimorare, soggiornare — verweilen, saj za to poumje imamo izraze: bivati, pribivati, živeti..., nego prebiti sme nam rabiti le v pomenu: spezzare, rompere in parti, n. pr.: Ne bij ga po glavi, da mu lobanje ne prebiješ... tako močno ga je udaril, da mu je kost prebil...

Radi tega je oblika prebom... prebodem tudi docela napačna in zavržna, zlasti ta poslednja, ker je ta od glagola prebosti, prebodem... perforare, traforare...; pravilna je tore le: prebijem, prebiješ... (Pride še.)

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Pariz 20. Danes ob 1/2 4. uri zjutraj sta poslanca Millevoye in Lasier, spremljana od svojih tovarišev, vstopila v hišo v ulici Chabrol, kjer se je bil utrdil Guerin se svojimi somišljeniki. Ob 4. uri so se odprla hišna vrata in izstopili so Guerin, Millevoye in Lasier s tovariši. Načelnik redarstva je takoj aretiriral Guerina, ki se ni prav nič zoperstavljal.

Že sinoči ob 10. uri sta poslanec Millevoye in njega brat vstopila v hišo v ulici Chabrol. Proti polnoči se je po Parizu raznesla vest, da je Guerin odločil udati se.

Ob 1/2 3. uri sta Millevoye in njega brata zapustila hišo v ulici Chabrol. Ker pa njiju posredovanje ni imelo uspeha, se je ob 4. uri zjutraj odredilo vse potrebno, da vzamejo hišo z naskom. Redarstvo se je pomnožilo in sosednje ulice so zaprli z močnim kordonom. No, do naskoka ni prišlo, ker se je Guerin premislil in se je udal, kakor povedano gori. (Res, čas je bil že, da se je storil konec tej komediji. Op. ured.)

Listnica uredništva.

„Radovedneži“ nas vprašujejo na odprti dopisnici, da-li nas je strah pred Židi, da-li smo morda celo že zlezli v židovski tabor „Piccola“, ker si baje ne upamo pisati o umoru v Polni.

Nismo sicer obvezani, da bi odgovarjali junakom, ki se skrivajo pod krinko anonimnosti. Ker so pa ta očitanja na naš naslov prebedasta in prezlobna, moramo tem „radovednežem“ vendar le odgovoriti. Nam, ki si ležimo dan za dnem v laseh z Židom z lesnega trga, ki pobijamo od vsaki priliki židovski psevdoliberalizem, očitati, da nas je strah pred Židi, to je naravnost smešno in ni potrebno, da bi tako obdolžitev zavračali še posebej. „Radovedneži“ naj citirajo naš list in videli bodo, da ga ni izdanja, ki bi njihove hudobne trditve ne dovajalo ob absurdum.

Zdi se nam, da ti „radovedneži“ poznajo naš list jako površno. Kajti če bi ga čitali, bi bili zapazili, da smo pisali o dogodku v Polni takrat, ko se je zgodil zločin, da smo o razpravi v Kutni gori prinašali poročila med raznimi vestmi in v brzjavkah.

Ako se pa zahteva od nas, da bi ob tolihkih važnih dogodkih domačega javnega življenja, kakor jih imamo ravno sedaj, trčili skromni prostor tega lista z obširnimi poročili o razpravah v Kutni gori, zahteva se več nego nam je mogoče storiti v mejah našega skromnega lista, ako se nečemo pregrešiti proti vitalnim koristim naše stvari. „Radovedneži“ naj mislijo, kar hočejo, nam pa bo veljalo prej ko slej pravilo, da je srajca bližje telesu nego suknja.

Novak Mihalj, trgovec, ulica Sv. Caarina št. 9., priporoča svojo zalogo kolonijalnega blaga na debelo in na drobno. Razpošilja na deželo proti povzetju.

Žalosti potrjim srečo javljamo sorodnikom, prijateljem in znancem pretresujočo vest, da je naša preljubljena kei in sestra, gospodičina

Ana Pretner

sinoči ob 5. uri in pol v Gospodu zaspala po dolgi in mučni bolezni.

Pogreb bo jutri, v četrtek ob 10. uri predpoludne iz hiše žalosti, via Giulia št. 10 b.

Blaga pokojnica bodi priporočena v molitev in blag spomin.

TRST, dne 20. septembra 1899.

Emilija Pretner,
mati.

Rudolf in Herman Pretner, brata.

Kalijope Pretner, sestra.

Razglas.

S privaljeujem ces. kr. namestništva v Trstu otvorijo se v Cerknem štirje novi semnji za živino in sicer:

1. Sredpostni ponedeljek; ako je ta dan praznik, pa dan kasneje.

2. Dne 23. aprila; ako je pa ta dan praznik, pa dan pozneje.

3. Dne 14. septembra, ako je pa ta dan praznik, pa dan kasneje.

4. Dne 4. novembra; ako je pa praznik potem pa drugi dan.

Prvi semenj otvori se že v tekočem letu dne 4. novembra.

Opozarja se živinorejce in kupčevalce z živino na te novo uvedene semnje za živino.

Županstvo v Cerknem na Goriškem
dne 14. septembra 1899.

A. Kosmač, župan.

Nikolaj Terškan!

trgovec v Ljubljani

priporoča ob pričetku sezone svojo **izborna kisl** **zelje v sodčkih po 200, 100, 50 in 25 kg.**, kakor tudi sveže zelje v glavah.

Pri sodčkih po 200 in 100 kg. se računi brutto za netto, pri pošiljavi po 50 in 25 kg. pa se plačajo prazni sodi po 70 in 50 kr. Posebno prilčno za večje rodbine in gostilničarje!

Cene brez konkurence.

Rinnione Adriatica di Sicurtà v Trstu

zavaruje

proti požarom, prevozu po suhem, rekah in morju, proti toči, na življenje v vsih kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892.:

Glavnica društva	gld. 4.000.000—
Premijna rezerva zavarovanja na življenje	13.326.346-98
Premijna rezerva zavarovanja proti ognju	1.632.248-22
Premijna rezerva zavarovanja blaga pri prevažanju	49.465-07
Rezerva na razpolaganje	500.000—
Rezerva zavarovanja proti premijnanju kurzov, bilanca (A)	333.822-42
Rezerva zavarovanja proti premijnanju kurzov, bilanca (B)	243.331-83
Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje	500.000—
Občna rezerva dobičkov	1.187.164-86

Urad ravnateljstva:

Via Valdirivo št. 2, (v lastni hiši).

Mladenič

star okoli 15 let, poštene rodbine in ki je že izurjen za prodajalnico z mešanim blagom, se sprejme takoj. Natančneje poizvedbe pri našem upravnistvu, Via Molin piccolo 3. II. n.

Zanimiv oglas kolesarjem

kolo iz tovarne

Johann Puch iz Gradca

ustanovitelja industrije za kolesa,

je najbolje kolo sveta

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente šte. 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

Spiritus sinapis compositus ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatič. glavobolu, migreni itd

Steklenica z navodilom stane le 20 nvč.

ter se dobiva jedino le v lekarni

PRAXMARER (Ai due Mori) Piazza grande TRST

Paziti na ponarejanja.

FILIJALKA

BANKE UNION

V TRSTU

e peča z vsemi bančnimi in menjalnimi posli, kakor:

a) Vsprejema uplačila na tekoči račun ter jih brestuje:

Vrednostne papirje:

po 2 1/2 %	proti 5 dnevni odpovedi
" 2 1/2 %	" 12 " "
" 3 1/4 %	" 4 mesečni "
" 3 1/4 %	" 8 " "
" 3 1/2 %	" 1 letni "

Napoleone:

po 2 %	proti 20 dnevni odpovedi
" 2 1/2 %	" 40 " "
" 2 3/4 %	" 3 mesečni "
" 3 %	" 6 " "

Tako obrestovanje pisem o uplačilih velja od 25. oziroma 2. avgusta naprej.

b) Za giro-conto daje 2 3/4 % do vsakega zneska; izplačuje se do 20.000 gld. a cheque; za večje zneske treba avizo pred opoldansko borzo. Potrdila se dajajo v posebni uložni knjižici.

c) Zračuna se za vsako uplačilo obresti od dne uplačila in naj se je to zgodilo katero si bodi uradnih ur. Sprejema za svoje conto-correntiste, inkase in račune na tukajšnjem trgu, menjice za Trst, Dunaj, Budimpešto in v drugih glavnih mestih; jim izdaja nakaznice za ta mesta ter jim shranjuje vrednostne papirje brezplačno.

d) Izdaja vrednice neapeljske banke, plačljive pri vseh svojih zastopnikih.

e) Kupuje in prodaja vsakovrstne vrednostne papirje ter iztirjava nakaznice, menjice in kupone proti primerni proviziji.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimle in peresne, ogledal in železnih blagaj, po cenah, da se ni bati konkurence.

„EDINOST“

večerno in zjutranje izdanje se prodaja, r. zun v drugih navedenih tobakarnah, tudi na južnem kolodvoru.

Namizna jabolka, navadna jabolka in hruške za mošt

ima na prodaj Jakob Belec, posestnik v Zg. Otoku pošta Radovljica. Jabolka se ohranijo do aprila,

Cene po dogovoru.

Rujav, pristen, navaden angleški sladkor

dobiva se edino v moji zalogi ter ga prodajam po zelo ugodnih cenah. Priporočam se

Anton Godnig

trgovec, Via Nuova.

Paziti na ponarejanja.